

1.

Нѣма да забравя тоя день —
 паника и писъци на хора. . .
 Какъ угасна детския ни блѣнь —
 свобода да озари простора.

Помня какъ заплиска едѣрь дѣждъ
 и разкаля друмитѣ извити,
 какъ единъ разрошенъ, бледенъ мжжъ
 тичаше и удряше вратитѣ:

„Ставайте, врагътъ ще ни плени,
 гарцитѣ и Сѣресъ сж превзели. . .“
 Скочиха уплашени жени
 да събиратъ черги и постели.

Бѣжанци безбройни — цѣлъ керванъ —
 плъзнаха надолу срѣдъ житата,
 като стадо въ мрачния балканъ
 прѣснато отъ буря изъ гората.

А задъ насъ, по калнитѣ следи,
 тичаха войници въвъ шинели,
 на небето пукаха звезди —
 огнени гранати и шрапнели.

Нѣма да забравя тоя день
 срѣдъ шрапнелни блѣсъци и огнь,
 небосвода въ пламъкъ озаренъ
 и лицата сбърчени въ тревога.